

Publicerad 2007-01-23 17:56 av Howlit

Att snubbla sej fram är nog bäst

Tänkte i bilen i morse på dom där talesätten om att "Man står tills man faller" eller "Vi går tills vi stupar"... Funderade en stund över det och kom fram till att...

... det måste vara bättre att snubbla sej fram. Inte hela tiden, men... Tänk er den där skräckfyllda ilningen i kroppen när man snubblar och tar dom där vingliga-måste-hitta-balansen-stegen. Ilningen och rädslan över att...Jag kommer att falla... och kanske slå mej... eller bryta mej... eller kanske knäcka nacken och dö.

Ja, allt det där hinner man ju inte tänka, rent konkret, men ilningen och suget i magen rymmer nog dom samlade känslorna.

Kan ni erinra er nästa känsla?

När man hittat balansen och inte fallit... utan man står fortfarande upprätt.

Lättnaden... den tunga sucken. Surret i kroppen av vällust och lycka. Tacksamhet över att man fortfarande har fast mark under sina fötter, och inte under rumpan... eller den spräckta skallen.

Tänk er att man hela tiden skulle ha plan mark under sina fötter. Inget som kom ivägen för ens färd framåt. Vad skulle hända efter ett tag. Jo, vi skulle tappa fokus... bli jävligt uttråkade... slöa till. Till slut skulle benen trassla in sej i varandra... och fallet skulle bli hårt och skoningslöst.

PANG

Just därför tror jag det är bättre att snubbla lite då och då... för då tappar man aldrig fokus på vad man gör. Man känner in vad man sätter ner sina fötter. Känner stenens rullning. Hör grenen som knäcks. Trampar igenom sankmark så man blir blöt på hela benet. Kör ner foten i värsta myrhålan... känner kylan tränga igenom för dåligt fodrade kängor i vinterskogen.

Skitjobbigt... men lärorikt.

Och vem har sagt att det ska vara lätt?

Så uttråkade vi skulle bli om vi inte fick ha den där lilla spänningen i vår tillvaro. Även om vi förargas av den, gråter över den, så får den oss iallafall förhoppningsvis att uppleva livet.

Med alla dess fallgropar.

Nu är det jäkligt halt ute, så ta det försiktigt, känn in väglaget, känn suget... och LEV.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Howlit med Poeter.se id #8185 innehar upphovsrätten